

3. Zarzut trzeci dotyczący

- Na podstawie art. 277 TFUE, niemożności zastosowania art. 10(a) ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE oraz art. 15 ust. 3 decyzji Komisji 2011/278/UE – będących podstawą do wydania zaskarżonej decyzji – w zakresie, w jakim możliwe jest ich stosowanie bez uwzględnienia art. 10 (a) ust. 12-18 dyrektywy 2003/87/WE, art. 16 decyzji Komisji 2011/278/UE oraz decyzji Komisji 2010/2/UE, potwierdzających konieczność szczególnego podejścia do sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji i przyjęcia przez Komisję Europejską jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego dla wszystkich sektorów.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. – Cyprus przeciwko OHIM (ΧΑΛΛΟΥΜΙ)

(Sprawa T-292/14)

(2014/C 245/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciel: S. Malynicz, barrister, i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 lutego 2014 r. w sprawie R 1849/2013-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ΧΑΛΛΟΥΜΙ” dla towarów z klasy 29 – zgłoszenie nr 11 578 473

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. – Cyprus przeciwko OHIM (HALLOUMI)

(Sprawa T-293/14)

(2014/C 245/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciel: S. Malynicz, barrister, i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 lutego 2014 r. w sprawie R 1503/2013-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „HALLOUMI” dla towarów z klasy 29 – zgłoszenie nr 11 570 124

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2014 r. – PKK przeciwko Radzie

(Sprawa T-316/14)

(2014/C 245/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Partia Pracujących Kurdystanu (PKK) (przedstawiciele: adwokaci A. van Eik, T. Buruma i M. Wijngaarden)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 125/2014 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono PKK (znanej również pod nazwami: KADEK; KONGRA GEL);
- uznanie, że rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 ⁽²⁾ nie ma zastosowania do PKK (znanej również pod nazwami: KADEK; KONGRA GEL);
- ewentualnie, określenie, że uzasadniony jest mniej dotkliwy środek niż utrzymanie w wykazie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 125/2014 jest nieważne w zakresie, w jakim dotyczy PKK, lub rozporządzenie Rady nr 2580/2001 nie podlega stosowaniu ze względu na nieprzestrzeganie prawa konfliktów zbrojnych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 125/2014 jest nieważne w zakresie, w jakim dotyczy PKK, ponieważ PKK nie może zostać uznana za „grupę terrorystyczną” w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB ⁽³⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 125/2014 jest nieważne w zakresie, w jakim dotyczy PKK, ponieważ nie istnieje żadna decyzja wydana przez właściwą władzę, jak tego wymaga art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB.